

Vörös István

A biztos tisztaság végül

Nem tartozik a sikeres pasik sorába,
a sikert elérte és régen nem kívánja,
a siker a sikertelenek vágya csak,
ő mindent megkap, egyszerűen ráakad.
A halállal kötött alkujuk garantálja,
helyette mindig más kerül a másvilágra.
Megszerzi, de mégse a jólét kell neki,
az önkényesség szabadságát élvezi.
A változást felforralja, majd hűlni hagyja,
az apró lesz a nagy, és kicsi a nagyja,
hogy mit miért tesz, nem érthető senkinek,
ez csak gyakorlat, és nincsenek elviek –
ez elmélet, ami mindig valóra válik,
sok barátja követi vakon a halálíg.
A buta titkot épp a halál látja meg:
Semmit se adtál soha, sehol, senkinek,
ők mégis úgy érzik, hogy mindent tőled kaptak,
ha visszafele is, de tempósan haladnak,
te nem nevensz rajtuk, mert te is elhiszed,
az ártatlanság-harc tartja az életed
a mindennapiság fölött, közel a mennyhez.
De a biztos tisztaság végül is beszennyez.

Állatmese

Ha varázslónak nem lehet maradni,
milyen alakot kéne fölvegyél?
Nagyon is számít, hogy az az alak mi,
biztos nyugalom, vagy titkos szenvedély.

Mire mehetsz majd macskabőrbe bújva?
Vagy az segít, hogyha kígyó leszel?
A szamárfej a gazdáját megóvja?
A kutyajelmez elég jó lepel?

Valami változott, de ne keresd, mi volt az,
eddig is kevesen lehettek tigrisek,
leginkább hamis bömbölések szóltak,

csak izgattak, de végül is minek?
Milyen állatnak kedvez majd a holnap?
A torz összefüggéseket ki érti meg?

56

Menekült-töredékek

Az urak, az urak,
a háború hős urai!
Jár nekik hódolat?
Azt nézd inkább, a vége mi.

Azt nézd, hogy mi van közbe,
a világ mért van összetörve,
és mért változott meg örökre?

+

Ki a magyar, ki a magyar?
Magyarrá menekültük önmagunk,
azt tesszük, amit a háború akar,
de magunk nem is akarunk.

Orosz vagyok, vagy ukrán, vagy ruszin?
Magyarul vannak erről a kérdéseim,
válaszolni oroszul tudnék,
ezen a nyelven beszél hozzám az öröklét.

+

Mért ne politizáljunk?
Habár már az Isten is ráunt,
a politika teremti világunk.

A világunk teremti Istent.
Attól olyan unalmas itt lent,
amikor semmi titok nincsen.

A teremtés helyett megfosztás,
és utak helyett csupa korlát,
nyugalom helyett fegyverzsongás.

A politika teremti az Istent,
ott lakik tévedéseinkben,
egy lövésre semmibe lebben,

ahonnan hazugságok jönnek,
az egyik azonnal ránk förmed:
Töröljed le gyorsan a könnyed!

Miről ismerni föl a szenvedést?

Miről ismerni föl a szenvedést?
Korántsem az öröm hiánya,
belém szúr, mint egy ferde kés,
az egészséges részt kivágja.

Mindig van némi fájdalom,
szúrások lélekben és testben,
az igazság marad a rágalom.
Ilyen ürességet sose éreztem.

A pusztulás közelsége, tudata,
kudarccal és veszélyeztetettség,
hogyan hazamérhetek már soha,
a menekülésből nincsen menekvés.

Itthon vagyok-e, ahol vagyok?
Vagyok-e ott, ahol nem otthon?
Elhangozhatnak erről szólamok,
szerződésemet a világgal felbontom.

Ülök a világ peremén,
a lábam a hideg semmibe lóg le,
ez csak iszonyatkezdemény,
visszazuhog a földre.